

стигнете рано. Сивчо бързо ходи. Не е и далече. На тебъ, Патилане, Сивча повърявамъ. Умътъ си събирай — пакостъ да не стане!

Зарадвахъ се много, че чичо Захари на мене остави своето магаре.

— Хайде, давай, бабо! Що ще се товари?

И баба започна товара да носи, пакъ азъ го нареждахъ. Намѣстяхъ, нареждахъ... ала все принася баба Цоцолана.

— Стига, бабо, стига, че за тебъ въ колата мѣсто не остана!

— Слагай, Патилане! Баба ти за втора кола ще остане. Ще идешъ съ нѣщата, а после ще върнешъ за мене колата.

— Бива, бабо, бива. Съ кола и магаре сто пѣти на село Патиланъ отива.

И баба наслага възглавки, завивки и постелки меки, корита и менџи и тенжери разни малки и голѣми. Сложи и сандѣка съсъ лѣтни премѣни. А като добавка тури Дългобратка. Дебеланка вмѣкна въ единъ отъ котлитѣ. Най-после донесе квачката съ пилцитѣ и рече засмѣно:

— Дръжъ я, Патилане! И тя нѣма тука кжде да остане. А на село има просо разпилѣно, ечмикъ и пшеница...